

РЕШЕНИЕ

№ 6095

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11151** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба, подадена от „Хемус Турс“ ЕООД, срещу Решение № 000030-11054/17. 10. 2024 г., издадено от изпълнителния директор на Национална агенция по приходите /НАП/, с което е оставено без уважение искане с вх. № М-26-Х-215/18. 09. 2024 г. за изплащане на лихва в размер на 20 675,84 лева по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса общо в размер на 100 000 лева.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на оспорения административен акт като постановен при липса на компетентност. Твърди се още, че решението на изпълнителния директор на НАП е издадено в противоречие с материалноправните норми, тъй като административният орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Посочва се, че доколкото в ЗХ липсва уредба на хипотезите, отнасящи се до връщане на недължимо платени суми, е налице непълнота на закона, която се преодолява чрез прилагането на чл. 46, ал. 2 от ЗНА.

В съдебното заседание оспорващото дружество се представлява от юрк. Б., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Д., сочи аргументи за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-6800/26. 07. 2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, е оставена без уважение молба с вх. № 26-X-79/04. 07. 2022 г., от „Хемус Турс“ ЕООД за възстановяване на сумата от 100 000 лв. държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, платена с нареждане от 28. 04. 2021 г. по сметка на НАП.

С влязло в сила Решение № 7861/20. 12. 2022 г., постановено по адм. дело № 7555/2022 г. по описа на Административен съд – С. град е отменено Решение № 000030-2616/26. 07. 2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП и е върнато на същия административен орган за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

В изпълнение на горното съдебно решение, от изпълнителния директор на НАП е издадено Решение № 000030-2616/29. 03. 2023 г. за възстановяване на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева, като недължимо платена.

Производството по издаване на процесното решение е започнало по подадено до изпълнителния директор на НАП искане с вх. М-26-X-215/18. 09. 2024 г. от „Хемус Турс“ ЕООД, с което същото е поискало възстановяване на законната лихва върху недължимо платена на 28. 04. 2021 г. такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лв. до датата на възстановяването ѝ – 25. 04. 2023 г., общо в размер на 20 675,84 лв.

С оспореното по делото решение изпълнителният директор на НАП е отказал възстановяването на законната лихва. Изложените съображения на органа се свеждат до неприложимост на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА на нормата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, тъй като изпълнителният директор на НАП действал не в качеството на орган по приходите, а в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта по силата на чл. 16 от ЗХ. Посочва още, че е налице влязло в сила решение за възстановяване на недължимо платената такса, като жалбоподателят е пропуснал да поиска допълването му относно възстановяване на лихвите върху главницата в законоустановения срок.

При така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По делото не е спорно, че с молба вх. № 26-X-79/04. 07. 2022 г. от „Хемус Турс“ ЕООД е искано само възстановяване на недължимо платена такса от 100 000 лв., като по повод така депозираната молба е постановено Решение № 000030-2616/29. 03. 2023 г., с което е възстановена търсената сума. В същото обаче не се съдържа произнасяне по отношение на дължими лихви, каквито към този момент не са и поискани. Това е сторено едва с искане вх. № М-26-X-215/18. 09. 2024 г., с което е заявена претенцията за заплащане на лихви върху възстановената сума, по повод което е постановен процесният отказ. В този смисъл неоснователно е позоваването на административния орган на стабилитета на влязлото в сила съдебно решение. Както Решение № 7861/20. 12. 2022 г. на АССГ, така и издаденото въз основа на него Решение 000030-2616/29. 03. 2023 г. на изпълнителния директор на НАП не съдържат произнасяне за лихви.

Във връзка с изложеното не може да се приеме за недопустимо по смисъла на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК искането на дружеството. Обстоятелството, че жалбоподателят не е подал жалба срещу решението от 29. 03. 2023 г., не води до недопустимост на

подадената от дружеството молба с искане за заплащане на лихви върху сумата. Главницата и лихвите върху нея, макар и взаимно свързани, са две различни притезания, които не е задължително да бъдат осъществявани едновременно.

Относно процесуалния ред, по който е следвало да бъде разгледано искането за лихвите, съдът приема следното:

Доколкото в ЗХ липсва изрична уредба относно лихви в хипотезите, когато се връщат недължимо платените суми за такси, платени по този закон, е налице непълнота на закона, преодолима на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА. Посочената норма гласи, че „когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта“. Обстоятелството, че специалният закон не съдържа изрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за такси, не пречи приложението на ДОПК. Т.ограничение би било налице единствено, ако материалният закон - ЗХ изрично изключваше дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за такси, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, следва да намери приложение чл. 129, ал. 6 от ДОПК /в този смисъл е и Решение № 4595 от 02. 05. 2023 г. на ВАС, Първо отделение по адм. дело № 525/2023 г./. Т.е. при непълнота на специалния закон, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се приложат чл. 128 - чл. 130 от ДОПК и по-конкретно чл. 129, ал. 6 от ДОПК относно дължимостта на лихви при възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за държавни и общински такси, установени по основание със закон - чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК.

В допълнение, въпреки че в чл. 92 от ЗХ не са уредени изрично установяването, събирането и възстановяването на таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ, то § 21, ал. 3 и § 22, ал. 3 от ПЗР на Закон за държавния бюджет /ЗДБ/ за 2024 г. изрично препращат за тяхното деклариране и установяване към условията и реда по чл. 92 от ЗХ, като ал. 4 от същия изрично предвижда, че недължимо платени или събрани суми /.../ и подлежащи на възстановяване, се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно по отношение на недължимо платени или събрани суми за държавни такси редът за възстановяването им е този по ДОПК - ал. 4 на чл. 92 от ЗХ. Това е приложимият ред и за акцесорното вземане за законната лихва за недължимо платени по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ такси - Глава 16 "Особени производства", Раздел I "Прихващане и възстановяване", чл. 128 - чл. 132 на ДОПК.

С оглед на изложеното, съдът приема, че преценката за дължимостта на лихвата и началния момент, от който тя се дължи, следва да бъде извършена съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК, включително относно това дали недължимо платената такса е внесена въз основа на акт на орган по приходите или въз основа на закона, съответно дали тя се дължи и за кой период.

Съгласно чл. 128 и чл. 129 от ДОПК възстановяването на недължимо платени суми, съответно лихви върху тях, се извършва от орган по приходите, който издава акт за прихващане или възстановяване или отказва издаването му, който акт съгласно чл. 129, ал. 7 от ДОПК подлежи на обжалване по реда за обжалване на ревизионните актове. В чл. 152, ал. 2 от ДОПК е посочено, че решаващ орган е съответният директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при централното управление на Националната агенция за приходите.

Действително съгласно чл. 7 от Закона за Националната агенция за приходите орган по приходите е и сезираният с искането на жалбоподателя изпълнителен директор на НАП, но съгласно чл. 7, ал. 1 от ДОПК, актовете по този кодекс /каквото и Акът за прихващане и възстановяване/ се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция, в случая предвид седалището на дружеството в [населено място] това е ТД на НАП - С.. Налага се извод, че изпълнителният директор не е бил компетентен да разгледа искането за възстановяване на лихвата върху неоснователно внесената такса, с оглед на което постановеното от него решение следва да бъде прогласено за нищожно, а на основание чл. 173, ал. 2 от АПК – преписката да се изпрати на компетентния орган по приходите при ТД на НАП - С. за произнасяне по реда на чл. 128 и сл. от ДОПК.

Предвид изхода на спора, следва да се уважи искането на оспорващото дружество за присъждане на разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, от които 100 /сто/ лева - юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и 50 /петдесет/ лева - държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК Административен съд - София град, Второ отделение, 53 състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № 000030-11054/17. 10. 2024 г., издадено от изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА на орган по приходите при ТД на НАП - С. преписката, образувана по искане с вх. № М-26-Х-215/18. 09. 2024 г. от „Хемус Турс“ ЕООД - за произнасяне по реда на чл. 128 и сл. от ДОПК.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати „Хемус Турс“ ЕООД направените по делото разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия: